

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa famem, ac sitim justitiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

guine suo redemit animas subditorum, potest eum ipsis largiri in bonum earum: & hæc cum hac fide in ipsum, directionem superiorum ita debent accipere: sed tam hi, quam illi pro exemplo veritatis inspiciant vitam summi Zelatoris animarum & honoris divini, qui fuit Christus Dominus; in ea videbunt doctrinam perfectionis & veritatem, sine respectu personarum; summam constantiam & patientiam in supportanda ruditate ac tarditate eorum, quos docebat; maximam suavitatem in attrahendis ac diligendis peccatoribus: placidissimum animum in dissimulandis offensis, & benefaciendo his, à quibus offendebatur; & cum esset innocentissimus, ex zelo divini honoris accepit in se, sine certa mensura & pondere, omnem rigorem, & quidquid voluit, in animabus effecit cum amore & suavitate, beneficiis cumulando eos, qui minimè promerebantur. Unde qui in zelando non clarissimè monstrat amorem Christianissimum, suâ culpâ fit omnibus odiosus, & multum laborat exiguo fructu.

EXERCITIUM

Circa Famem ac Sitem Iustitiæ.

I.

O Fons & Mare supernorum & infinitorum bonorum, ad quem omnes meæ necessitates, etiam ignotæ mihi, suspirant: infinitas tibi gratias ago, quòd me feceris tam' egentem bonorum, ut meæ continuæ miseriæ me cogant continuò ad te recurrere. Quid est in me Domine DEUS, quòd non suspirer ad te, licet ipse id nesciam? Quia omnia bona procedunt à te; cælestia, quia includuntur in te; terrena, quia dispensantur tua manu divina, quæ attendit necessitates, in quibus me vivere voluisti in hoc exilio, tam corporales, quam spirituales. Ab hac divina & liberali manu petunt oculi mei lumen ad videndum, sine quo essent in tenebris; ab hac petit corpus auram ad respirandum, cibum in fame, aquam in siti, sanitatem in morbo, diem ad opus, noctem ad quietem, vires ad motum, successum in negotiis, opem in omnibus necessitatibus, quibus est semper circumdatum, & in quibus tanquam sibi propriis, nascitur, vivit, ac moritur; & hæc manus fabricatrix omnis boni,

*Omnes meæ
necessitates
nra ad
Deum suum
spirant.*

boni, dat cuique prout est opus. Quando sum captivus, ipsa me liberat; quando inter hostes, me defendit; quando in periculo, protegit; quando imminet aliquid mali, prævenit; quando per-
Deus noluit mittit evenire, me juvat, ut sufferam: & quando pro meis necessi-
nos ulli al- tatibus maximè sum sollicitus, & immemor hujus potentis ac divi-
teri aliquo d- næ manus, auxilia terrena & humana conquirō; nisi eadem pater-
debere, na manus succurrat, etiam non petenti, nec merito, frustra sunt
quam sibi. omnia: quia noluisti me cuiquam esse debitorem etiam in mini-
 mis nisi tibi: quare totus hic homo terrenus continuo suspirio te
 implorat, & necessitates ejus clamant ad te; quia aliunde juvari
 non possunt. Sed & omnia interiora hujus animæ, ex natura &
 culpa sua egenæ & pauperis, ad quem suspirent, nisi ad te, Deus
 meus? tu me supportas, cum pecco; expectas, dum me pœniteat;
 inspiras bonum; doces me veritatem; das voluntatem, ut velim;
 vires ut sequar; gratiam ut perseverem. Tu mihi das fidem, qua
 te cognosco; Charitatem, qua vivo; Spem, qua te invoco. Fa-
 cultates hujus animæ sine te laborant fame insaturabili; quia tu
 eam solus potes explere: bona spiritualia, quibus ad te elevatur,
 & infinita, quorum fecisti capaces, à te provenire debent; & quanto
 magis disperguntur extra te per diversos affectus, tanto magis flac-
 cescunt ac miseræ fiunt, quia nativo desiderio feruntur ad te, qui es
 perfecta & exaggerata mensura felicitatis earum; quidquid extra te
 quærunt, eas consumit, vastat, ac debilitat; facitque, ut vivant in
 regione famis & miseræ.

II. O divina & perfecta satietas hujus miserabilis naturæ,
 converte ad me istos misericordes oculos, & cum amore restaura,
 quod cum amore creâsti, ac tam fœdè jam vides destructum: quia
 fecisti me propter te solum, ac solus voluisti esse meum verum ac
 proprium bonum. Ita me fecisti, ut omnia mea interiora & exte-
 riora à te dependeant, cujus perpetuò indigent, & omnes inclina-
 tiones meæ corporales ac spirituales mihi serviant ad perpetuam
 famem; ut, dum quæro te, qui es unica, divina ac suprema satietas
 mea, majore fructu te gaudeam, & copiosius tuis bonis omnibus
 implear. O mi Deus, quàm monstruosam rem in me vides, qui, cum
 veritatem hanc credam, agnoscam, & profitear, facio tamen gra-
 naria,

*Vana &
monstruosa*

naria, cellas, penus, & apothecas in animo, & sensibus rerum corporearum evanescentium mihi sub manibus, & fugientium sub dentibus; egoque illis inhio, glutuens aërem; esuriens, sed non te; desiderans, sed non tua bona; tam egenus & pauper, quam me vides. *Melior est dies una tecum in atris tuis, super millia sine te: quia in una die tantum largiris, consolaris, ac fatias, ut omnes vires restaures, omnes necessitates subleves, omnia repleas bonis divinis.* At in omnibus diebus, quibus vixi, dicere non possum me habuisse vel unicum talem; & ut confitear misericordiae tuae, non multos bonos, jucundos ac fortunatos. Sed ex iis hoc mihi superest unicum, ut deplem ac desiderem, si fieri posset, ejicere ex visceribus animae hujus id, quod ex illis mihi reliquum est, quasi virus, interimens veram vitam, qui es tu, mi JESU!

III. O Divina Bonitas, O misericordia infinita! *Melior est misericordia tua super vitas, multas simul: quia omnes illae sine te, unica & vera vita hujus animae! sunt plenae miseriis; tendunt ad interitum, sine misericordia tua, à qua peto suppliciter remedium horum malorum. Eradica, Domine, ex hac anima amorem rerum vilium & abjectarum, quo tenetur captiva, ut amet te solum.* Appare, Lux vera, huic caecae animae, & illumina tenebras meas, ut videat & cognoscat lutum, in quo volutatur, ac discat desiderare misericordiam tuam. Da mihi, Domine, timorem meorum gustuum; nauseam eorum, quae hactenus desideravi; & nitorem internum, ut possim cognoscere id, quod est aliquid; nec per ignorantiam perdam gustum supernorum, quem das tuis amicis. Heu mihi, pie Domine! quid me fiet, si conferas te rebus, quas loco tui cum fame desidero, & quaero, & pro iis te amitto? Quomodo non me nauseabis, & ejicies à tua protectione, & ex ore tuo, sicuti mereor? Doce me, Domine, exercere in me ipso hoc iudicium, & exequi hanc sententiam, ut parcas tu mihi. Non volo, Deus meus, verbis exprimere, neque commemorare vilitatem, indignitatem, profanitatem, turpitudinem, ac vanitatem rerum, quas hactenus amavi & quaesivi cum fame ac desiderio, quod tibi soli debebam; & cum gustu, quem tibi soli servatum oportuit, ne auram ista foeditate memoranda inficiam: sed coram purissimis oculis tuis

X

confiteor,

confiteor, quibus clarissimè cernis meas miserias. Confiteor, me posse convertere ac corrumpere puritatem Angelicam, & omnem aliam creaturam, si tu me ab hoc non defendas & præerves.

Mare miseria implorat mare misericordia,

IV. Tu, mi JESU, qui me perfectissimè nôsti, es Salvator meus, es Redemptor meus, & is, qui suffert ac sanat miserias meas. En, hoc est mare immensum infortuniorum miserabilium, in cuius abyssu hæc tua misericordia possit ostendere magnitudinem suam, & infinitam bonitatem suam. In ea, si me merseris, emergam totus nitidus ac renovatus, ut novo ac tenero amore, & vivo desiderio te quæram & amem. Recordare, Domine, quòd dixeris: *Invoca me in die tribulationis: eruam te, & honorificabis me.* Ecce diem tribulationis non temporalis; quia hæc mihi plùs prodest, quàm gustus rerum terrenarum; sed periculorum, in quæ me conjecerunt miserix & mala, quæ vides. Ecce invoco te, Domine, de profundo abyssi, in quo sum constitutus, & unde non possum exire, nisi me adjuves. Audi me, Domine, libera me: purifica desideria hujus creaturæ tuæ, ut cum fame te solùm quærant & inveniant. *De profundis clamavi ad te, Domine: Domine exaudi vocem meam. Fiant aures tuæ intendentes in vocem deprecationis meæ.* Te solum quærant, te inveniant, de te solo vivant, in te solo sustententur, ut puris laudibus te cantent in hac lacrimarum vallè; & in te lætetur anima mea, libera à desideriis rerum terrenarum.

Psal. 49. 65.

Psal. 129. 1.

Vt tollatur impedimentum orationis nostræ,

V. Non potes, mi bone JESU, negare mihi, quod peto; quia scio hoc esse, quod mihi vis dare. Peto autem, ut tollas impedimentum, quod est in me, quo minùs obtineam hæc dona cælestia; licet ipse id non merear, tu tamen concede id amoris tuo, ac desiderio tuo, quo semper meum bonum procuras. Recordare, Domine, quòd, licet mihi nihil omnino debeas, neque ego quidquam promerear; sed per amorem rerum sensualium, quem in me vides & averfariis, potiùs demerear omnem favorem & gratiam; tu tamen per triginta tres annos æstuaveris amorosâ fame ac siti conferendi mihi multas gratias, utendi mecum multis miseracionibus, convertendi me ad te, elevandi ad te & ad opera cælestia desiderium & amorem meum. Recordare curarum & sollicitudinum amorosissimi cordis tui, quas pro meis tepiditatibus offerebas Patri tuo a terno: & quia

& quia hæc fames mei boni te vexavit tot annis, & pro me inclamavit misericordiam tuam, exaudi eam, Domine: da illi hanc satisfactionem in me, largiendo mihi, quod ipsa te rogat.

VI. O vere Amice animæ in omnibus rebus, supple in omnibus nostros defectus. Quando ut homo versabaris nobiscum, & videbas omnes appetitus nostræ naturæ planè corruptos, perverfos, & ad mala tendentes, tu tuos toto vitæ tempore impendebas procurando nobis remedio. Propterea lacrimabantur oculi tui, & aures tuæ ad omnium necessitates patebant: suavissimum os tuum clamabat tota die: & nocte non aliud agebas, quàm suspiria pro salute omnium: instabas tuo Patri æterno: dolebas duritie omnium: cruciabatur hoc tenerum & amorosum cor tuum iis, quæ videbat in omnibus: desiderabas in omnibus accendere amorem divinum, omnisque cura tua erat, ut duraret hic ignis: & si extingueretur in aliquo, magnopere tibi dolebat. Sic laborabas in hac ærumna pro me, & pro quolibet alio, & sic impendebas te totum, ac si tantum esset unicus, & nemo alius, quem curare deberes. Et qui sumus nos, ut tantam sollicitudinem haberes pro nobis? Quid utilitatis expectas à me pro tantis doloribus, & tam inflammatis desideriis, quibus consumebaris? Ah, Domine, quomodo sustines hunc amorem sic affligi, ut non satis ei fiat in me? Amisisti forsitan, Domine, tuam potentiam? Quare, Domine, tantam rationem habes mei liberi arbitrii, ut sustineas me perire, ac te pati? Ex hoc momento tibi totum consigno, & volo illud associari tibi in hoc desiderio, quod habes, ut omni modo te amem.

*& labores
Domini pro
salute no-
stra,*

*per liberum
arbitrium
nostrum
non fiant ir-
riti.*

VII. Amo te, DEUS meus, ac desidero te semper magis amare. Faceat à me omnis alius amor, quia tu solus es dignus amari ex toto corde. Cogito hoc esse id, quod tu vis; quia ordinasti, ut sicut, cum aliquid mereor apud te, non aliter possit justè remunerari, nisi te solo; ita nulla res alia possit justè mereri amorem hujus cordis, nisi tu solus. Tu, mi Domine, te ipso mihi solvis, & ego semper me trado his, quæ me digna non sunt. O Domine, quando sic extollis dignitatem hujus animæ, non sinas eam deficere; non decidere. Hic tibi do totum, quod invenitur in ea, & totum,

*cum ille so-
lus merea-
tur amo-
rem nostrum.*

quo tibi possum servire hoc meo corpore. Accipio te pro unico meo bono, accipe me tu pro tuo: serva me, ut tuum, ne amplius me amittas, nec ego amittam te, unicum & verum Bonum meum, unicum & verum Dominum ac DEUM meum.

O R A T I O

Dominica pro Fame & Siti Iustitiæ.

DEVS nos
exaudiet,
quia Do-
minus IE-
SVS oratio-
nem nobis
composuit.

I.

Conjungimini mihi cælum ac terra, homines & Angeli, & omnes creaturæ venite mecum: laudemus, adoremus, & amemus omnes hunc Dominum. Omnes, ô Domine, laudamus te, & oramus te verbis, quæ tu nos docuisti ad petendam, & accendendam in nobis famem ac sitim amoris tui. Tu illa bene agnosces, quia tu es, qui illa docuisti. Tu debes ea exaudire, quia ideo ea tradidisti, ut exaudiremur. Per illa tu largiris viva & perpetua desideria te amandi, tibi que serviendi: quia ideo mandasti, ut dicamus

Solus Deus
est noster,
alia non
sunt nostra.

II.

Pater noster. Pater æternæ, Pater supreme, Pater omnipotens, Pater infinite, Pater misericors, Pater amans nostri, Domine noster, qui scriptos nos habes in hoc tuo amore. Pater, qui sic es noster, ut extra te nihil aliud nostrum sit: & Pater, qui sic intueris omnes, ut filios tuos charissimos.

Excludi-
mur calo, ut
aspiremus
ad illud ex
radi terra,
& ostenda
mus nos ef-
se filios &
heredes
DEI

III.

Qui es in cælis. Hoc amore nos exspectas in cælesti domo, quam inhabitas. Eleva ad eam desideria nostra, quos tantisper inde excludis, non ut separemur à te, sed ut hinc traducamur ad te. Accipe tecum desideria nostra, ut cum fastidio rerum terrenarum, quæ sejungunt à te, semper ex toto, in toto, & cum toto nostro interno & externo, suspiremus ad te, ac respiremus in te.

IV.

Sanctificetur nomen tuum. Fac, Domine, ut æstime- mus magnitudinem, majestatem, ac divinitatem hujus nominis: Pater, fac, ut omnes cupiamus esse tui filii. Trahe totum mundum ad tui cognitionem. Animæ nostræ, membra nostra, desideria nostra, opera nostra, verba nostra ostendant nos esse filios tuos; & quòd suspiremus tantum pro tuo honore; tantum desideremus gloriam tuam, & obsequium tuum; ut videamur, Pater sancte, filii hujus divinæ sanctitatis.

V. Ad-